

Securitijdloos

Met een groen-geel geschminkt gezicht baande ik me een weg door de ondoordringbare jungle: de haag van de overburen. Slechts één imitatie-notenhouten picknicktafel, twee “made in Iceland” banken, drie slapende Doberman Pinschers en vier meter drassig, Arena-achtig gras scheidde me van de vlag van de vijand. We moesten en zouden deze ronde van “capture the flag” winnen.

Woest snuivend slingerde ik me, behendiger dan Yuri van Gelder, over de tafel. Echter, de banken vielen om waardoor de waakhonden wakker werden en met luid geblaf op me afkwamen. De thriller was begonnen. Sneller dan Usain Bolt ontvluchtte ik twee van hen, maar de derde wist me nog net te pakken te krijgen. Met mijn met Mexicaanse griepvirus besmette mondkapje snoerde ik deze malicieuze viervoeter de mond. Gewond maar niet gebroken ploeterde ik door een welhaast ondoorwaadbare Jordaan van moerassig groen. Ik nam de met prikkeldraad omwonden vlag in mijn bloedende handen en vervolgde mijn heroïsche terugtocht over het natte veld via de backdoor - ik bedoel achterdeur - van de schuur en rende dwars door de windows.

Een Ho-Tegen-Twitter-Protest tunnel kwam in zicht, maar er was een innerlijke stem die me zei: “Is het een veilige verbinding naar mijn thuisbasis of is er een man in the middle?” Dan maar vlug over de door vlammen omgeven muur en via een netwerk van obscure routes. Aangekomen bij onze boomhut, restte mij nog één ding: de moonwalk doen en het wachtwoord noemen om toegang te krijgen. “I’m bad!”, riep ik half struikelend uit. Gelukt!

Zo verwierf ik al op twaalfjarige leeftijd eeuwige roem en een plaats in de lijst der moedige beveiligingsomzeilers.

Tegenwoordig is alles goed beveiligd(?), maar vroegâh...vroegâh kon je nog een loopje nemen met security!